

Nakon daća i nedaća, napokon uživamo u Nepalju gdje se naša mala družina putnika-namjernika raspada, a umjesto odlaska do Goe, kako je bio prvotni plan, ostajem čak tri tjedna uživati ovoj zemlji podno krova svijeta. Nakon trauma kroz Pakistan na kraju sam za povratak prema domovini morao odabrati alternativni način

Nepal, zemlja u kojoj su ljudi sretni

PIŠE, VOZI I SNIMA: DARKO LABAŠ

Dižemo se vrlo rano, spavali smo samo nekoliko sati. Dogovorili smo safari slonovima kroz džunglu. Kako u Nepalju namjeravamo ostati tek 2-3 dana, treba iskoristiti vrijeme. Motorima vozimo nekoliko kilometara preko ruševnih drvenih mostova, do mjesta gdje ćemo se popeti na slonove. Jedan slon za Helgu i Georga, drugi za Rakelu i mene, razumije se, još i vodič na svakom slonu. Penjemo se na rampu, a s nje na slonove. Džungla postaje sve gušća, vodič čisti put štapićem ispred naših glava. Prelazimo i dvije rijeke duboke metar i pol. I

onda se pred nama pojavio nosorog. Ja nisam imao sreću fotografirati ga, gustiš je bio zaista gust. Sreću da sretno tigra nismo imali, to se ne dešava često, objasnili su nam. Sreli smo i rangere, tj. lovočuvare, koji također na slonovima obilaze teren. Sa slona je teško fotografirati jer se neprestano tresemo, tako da sam dobar dio fotomaterijala zbog slabije kvalitete obrisao. Preko dvije rijeke vraćamo se prema motorima. Slonu je najveći užitak kupanje, a pritom popije veću količinu vode. A kako krči put kroz džunglu, usput surlom otkida granje i lišće, pa se tako hrani. Vratili smo se do motora, pa vozimo kroz sela u džungli. Posuđe i rublje žene peru u

vodi pored ceste. Tu se kupaju i djeca, ali i stoka. Stižemo do utočišta za slonice-siročad. Igramo se sa slonićem koji svim silama želi izaći iz dvorišta, prema našim motorima. Vraćamo se u Wildlife Resort na doručak, pozdravljamo se s osobljem i odlazimo. Vodi nas Ketchup, ovaj puta na Suzukiju, Yamaha mu je otkazala. Prilikom prelaska rijeke pada sa Suzukijem u vodu, ali uz smijeh ga diže, te nastavlja ispred nas do glavne ceste.

I dalje napredujemo po relativno dobroj cesti. Ali u svakom selu razapeto je uže preko puta, a mladi ljudi, uglavnom lijepe djevojke, od nas traže 100 ili 200 rupija. Dobivamo uredno potvrdu, a što smo platili, pojma nemamo. Inače, žene u Nepalju vrlo su lijepe, mješavina je to Indijki i Tibetanki. Sve imaju kao ugljen crnu kosu, dugu, uglavnom složenu u pletenicu. U Nepalgunju tankamo, zadnji put na normalan način, a da to još nismo znali. Meni je stalo točno 24 litre, a moj rezervoar ima 23,5, a nije bio niti potpuno prazan! Cijena litre goriva je 68 rupija, a za euro smo dobili 87 rupija.

Vrućina i sparina sve je jača, subotnje poslijepodne u Nepalju odiše mirnoćom. Puste ceste, još uvijek solidne, vode nas sve više prema istoku. Jedva nalazimo otvorenu trgovinu, ili je to kafić, ne znam ni sam. Nije mi bilo dobro, vjerojatno od vrućine. Bio sam umoran, pospan, malaksao. Nakon nekoliko ispijenih sokova stanje se popravilo. Nasred ceste, u jednom selu, nailazimo na izgorjeli

Nepal - Bardia National Park

Jugom Nepala

vjernim putopiscima
METZELER
poklanja par guma

Jugom Nepala - spaljeni busevi

Butwal - hotel Rajdoot

Mahabharat Range - hindu samostan

Mahabharat Range - hindu samostan

Mahabharat Range

autobus. Nesreća, mislim. Ali, nedugo zatim potpuno je izgorjeli i razbiti kamion. To više nije slučajnost. Onda sam shvatio, u Nepal trajaju već nekoliko godina pobuna Maoista, komunistički nastrojeni protivnika kralja. Ne uznemiruju strance, pa problema ne bi trebalo biti. Put nas vodi istočnim dijelom planina Dundwa, koje jedine presijecaju doline južnog Nepala. Zastajemo pored budističkog manastira. U Nepal mirno žive zajedno budisti i hinduisti. Što smo bliže gradu Butwal, sve je više vojske i policije, a i barikada u obliku bačava i kamenja. Nas propuštaju, nitko nas ništa ne pita. U selima je na desetine izgorjelih autobusa i kamiona. Ne izgleda dobro, ali mi zaista nikoga ne zanimamo. Tako smo bez problema stigli u Butwal i našli hotel u centru. Imali smo sve što nam treba: garažu za motore, uredne sobe s tušem, restoran u hotelu, guštere u sobi i telefon kojim smo se mogli

javiti u Hrvatsku, s obzirom na to da naši mobiteli nakon Indije opet nemaju signala. Vrijeme u Nepal pomaknuto je za 3 sata i 45 minuta, tako da moramo paziti kada zovemo, da ne budimo naše. Butwal je miran grad, nema nikakvih tragova maoističkih nereda. 291 današnjih nepalskih kilometara ostati će mi u najljepšem sjećanju.

Još doručak u hotelu Rajdoot, pogled s balkona na grad, pa krećemo dalje. Nedjelja je, u gradu je nekakvo slavlje, na glavnoj ulici povorke uniformiranih grupa, najviše školske mladeži. Iz Butwala želimo danas stići do 160 km udaljene Pokhare, preko planina lanca Mahabharat. Za to nam je trebao gotovo cijeli dan. Spaljenih vozila više nije bilo, nemiri su ostali iza nas. Cesta je to prelijepih krajolika, ali i odrona zemlje radi nedavnih obilnih kiša koje su poplavile Nepal. Teškom mukom sam prošao pojedine dionice rastrgane bujicama. Vozimo

kroz duboke kanjone s rijekom na dnu. Vode ima svugdje oko nas. Bujice naviru sa planine, u obliku vodoskoka slijevaju se pored ceste, a djelomično i na cestu. Vozimo pored hinduističkog manastira smještenog u stijeni. Sadui, sveti ljudi hindusa, sjede pored svetišta i žive od onog što dobiju od vjernika. Nose duge bijele brade, dugu kosu i odjeveni su u šarenu odjeću. Nekada su polugoli i obojenog tijela i kose. Često zastajemo, fotografiramo te kanjone i zapjenjene rijeke duboko ispod nas. Ovdje prometa nema, zapraši nas tek poneki kamion. Ja se još uvijek borim s lijevom stranom, ali donekle sam se ipak priviknuo. Kamenji krajputnjaci redovito nas izvještavaju koliko još kilometara imamo do Pokhare. Svejedno nam je, danas nam se ne žuri. Shvaćamo da iz Nepala nećemo izaći nakon 3 dana, koliko smo planirali, morat ćemo produžiti vize. Oko nas je još uvijek voda, voda i samo

voda. Žene peru rublje uz cestu, ispiru ga u vodi koja se slijeva s planine. Nailazimo na ploču na kojoj piše: "Drinking and driving does not go together, Pokhara 117 km". I ovdje, u planini, po selima školska djeca uredno su obučena u tamno-svijetlo plavoj kombinaciji. Sela imaju imena za polomit jezik, npr. Aryabhanjyang, Syangja, Galyang...

A onda, iza jednog zavoja, prizor od kojeg zastaje dah: planinski lanac Himalaja, sav u bijelom! To je Annapurna sa svoja četiri vrha, koji se jednostavno zovu Annapurna I, II, III i IV. Najviši je broj I s visinom od 8091 m.n.m. Očito je da smo na najvišoj točki ceste prema Pokhari, na prijevoju kojem ne znam ime. Imamo i dobar pogled na serpentine ispod nas, na cestu kojom ćemo sići s prijevoja. Zaustavljamo se u Galyangu, Georg kontrolira remen generatora koji je počeo 'fućkati'. Ja mažem lanac te donosim piće iz obližnje

Mahabharat Range

Mahabharat Range

Mahabharat Range

Mahabharat Range

Mahabharat Range - Syangja Walling

stiru široke pješčane plaže. Prolazimo kroz Syangja Walling, tu se kanjon proširio u prostranu dolinu s pašnjacima i rižinim poljima. Benzinskih crpki u ovim krajevima nema, pa je Yamaha stala. Spasio me desetlitrni kanistar, biti će to dosta do Pokhare. Uskoro stižemo u Pokharu, drugi po veličini grad Nepala. Nalazi se nedaleko Annapurne i polazna je baza za ekspedicije na tu planinu. Stoga i ne čudi što je jedan njen dio ispunjen hotelima, restoranima, barovima. Taj dio je uz jezero Phewa Tsho, a naziva se Lake Side. Gladni smo, pa sjedamo u restoran uz jezero tamnozelene boje. Jezero je okruženo svim vrstama tropskog zelenila, duguljastog je oblika i dominira Pokharom. Do nas rastu banane, a mi nazdravljamo uz pivo Nepal Ice i pričamo o događajima dana. Ručamo, između ostalog, i momo, jelo od mljevenog mesa umotanog u manje komadiće tijesta, koje se servira uz ljuti prilog. To je predjelo, glavno jelo tek stiže, već poznamo nepalsku hranu. S nama sjedi čovjek koji nam nudi smještaj u pansionu gdje radi. Prihvaćamo, te nas vodi u Holy Lodge, nedaleko obale jezera. Veliki je to pansion s njegovanim parkom. A dvokrevetna soba stoji 4 USD! I to bez guštera, niti jednog nisam vidio! Večer je, uzimam Yamahu, istražujem Pokharu. Ovdje u Nepal, usprkos turistima, sve se

Mahabharat Range

zatvara oko deset navečer, sve zamre, nikog više nema na ulicama.

Jutro je donijelo kišu, koja uz manje prekide neće stati cijelih 6 dana. U našoj ekipi nesuglasice oko nastavka puta sve su veće. Svi, osim mene, odlučili su se na povratak avionom iz Nepala, ja se s tim nika-ko nisam htio složiti. Otišao sam u jedan od mnogobrojnih internet-caf-
fea, te pokušavao naći vezu iz Indije brodom za Iran. I moji u Hrvatskoj isto tako su tražili. Sa domovinom

sam tako kontaktirao mailom, ali i telefonom iz neke agencije. Dan sam proveo upoznavajući Pokharu, u kopovini suvenira, te u restoranima i kafićima. Mnogo je trgovina s tibetanskim suvenirima, koje drže izbjeglice iz Tibeta. Izbjegli su zbog neslaganja s kineskom okupacijom svoje države. Najviše vremena proveo sam uz obalu jezera, a prilikom vožnje motorom trebalo je izbjegavati svete krave, kojih je ovdje mnogo, isto kao i u Indiji. U međuvremenu sam

EUROHERC
Osiguranje kojem vjerujem!

Mahabharat Range - Syangja Walling

Mahabharat Range - Syangja Walling

Pokhara - Holy Lodge

se odvojio od prijatelja, vezao nas je još samo isti pansion u kojem smo stanovali, te pokoji susret u kafiću. Prilikom ručka u restoranu 'Lemon Tree' prišao mi je Europljanin, upitavši me da li je to moj motor vani. Bio je to Englez, a njegov BMW F650 parkiran je stotinjak metara odavde. Njegov kolega imao je sudar s kravom u Indiji te sada tamo čeka da mu stigne uljni hladnjak, pa će i on u Nepal. Bio je to jedini europski biker kojeg sam sreo na cijelom ovom putu, uključujući i bliže zemlje kao što su Turska i Grčka! Nakon odličnog ručka navratio sam do pansiona, a tamo su po pljusk upravo stigli Nijemac sa djevojkom, te Nepalac, na dva iznajmljena Royal Enfielda 350. Nijemac je već iskusan Nepalac i često je u ovim krajevima, stoga i ima prijatelja u Nepal.

U Pokhari dominiraju motorići od 125 ccm, Hero-Honda, Yamaha, a Kinezi su, začudo, u manjini. Najviše je ipak indijskih Bajaj Pulsara od 125, 150, 180 ili najnovijih od 200 ccm. Royal Enfield se vidi samo rijetko. Kao taksi služi indijski automobil Suzuki-Marutti 800, pa je svim ljudima bilo čudno što moja Yamaha ima 1100 ccm. Nisu mogli vjerovati da je "jača" od njihovih taksija. Privatnih automobila vrlo je malo, a dominiraju indijske Tate, Mahindre, te Suzuki-Marutti. Ima dosta Toyota Corolla, ali starih barem 30 godina. Europskih automobila nema, vidio sam tek dvije «Bube». Od japanskih automobila novije proizvodnje tek je pokoji primjerak, ali zato agencije za prijevoz turista posjeduju moderne japanske terence. Autobusi su im prastari, ali uredni. Dobro im je tako

organiziran prijevoz djece u škole. I tako sam upoznao cijeli turistički kompleks Lake Side, s bezbroj suvenirnica u kojima se ima što kupiti. Iako slovi kao jedna od najsiromašnijih zemalja na svijetu, može se naći sve potrebno, uključujući i odlične restorane i solidne pansione. A kiša, koja me iznenadila, u stvari je zakašnjeli monsun, jer sezona monsunu upravo prestaje. Navečer sam se skrasio u Amsterdam-baru, mjestu koje pohode turisti. Ovdje baš i nije jeftino, pivo stoji 170 rupija, tj. 15 kuna. Zato se može uživati u odličnoj svirci lokalnog rock-banda. Doors, Clapton i CCR nisu im nikakva nepoznanica.

U baru je i veliki natpis "No drugs", jer se droga nudi na svakom koraku.

Kiša lijeva sve jače. To ne smeta svetim kravama koje ponosno šecu sredinom ulice. Sredinom dana, u dogovoru sa Nijemcem s Enfieldom, krećemo u potragu za benzinom. Gotovo sve benzinske crpke su zatvorene, a kada neka dobije benzin, čeka se satima. U Nepal je nestašica ben-

"SUPERBIKE" servis & shop

TRIUMPH

Varaždin, Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898, e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr • Radno vrijeme: 8-17 h, subotom 8-12

Pokhara - Fewa Lake

Sarangkot - površ Pokhare

Sarangkot - pogled na Fewa Lake

Pokhara - red za benzin

Pokhara

zina! Nijemac i Nepalac odveli su nas izvan grada, u nekakvu auto-radionu, gdje smo dobili svaki po pet litara benzina. Naravno, po dvostrukoj cijeni. Pri povratku sam bio potpuno mokar. Moj fotić Sony namočio se i ispustio dušu. Na redu je HP!

Ujutro se pozdravljam s njemačkim parom i Nepalcem. Royalima odlaze u Saurahu. Radi jake kiše djevojka će do tamo autobusom. Ja krećem ponovo u potragu za benzinom. Ovdje je mnogo motorića, te mnogo servisa. Pred jednim takvim, imena Sunny Motorbike Repairing Centre, zastajem i pitam za gorivo. Nemaju, kažu. Nudim 200 rupija za litru, trostruku cijenu. Dogovor je pao za predvečer, nabavit će do tada. I dobio sam 20 litara. Navečer u Amsterdam-baru upoznajem ekipu iz raznih dijelova Evrope, bilo je to ugodno društvo. Slijedeći dan kiša je nakratko stala, iskoristio sam to za ručak na otvorenom, s pogledom na jezero. U Nepalu

se osim domaće nudi i kineska, tibetanska, indijska, tajlandska, korejska i talijanska hrana. Indijska je slična nepalskoj, a meni se dopala kineska, a ponajviše tajlandska. Začinjena je onim što volim, a najblaža je od svih egzotičnih. Za kompletan bogovski ručak s pićem dovoljno je oko 400 rupija, odnosno 33 kune. Nakon ručka krenuo sam prema Sarangkotu, brdskom selu (na nadmorskoj visini 1592m), dvadeset kilometara iznad Pokhare. Cesta je uska, ali asfaltna. Do samog sela ne može se doći motorom, nego ga treba ostaviti pored jedne prodavaonice suvenira, a dalje puteljkom i stepenicama pješke. Malo rekreacije dobro dođe i puno se toga vidi. Selo je to drvenih koliba, a tek na vrhu nekoliko je zidanih kuća. Tu je i kafić s pogledom na Pokharu i jezero Fewa. Uz pivo Everest uživao sam u krajolik, a onda natrag prema dolje, uz zelena polja riže, pored malih suvenirnica i radionica tepiha. U jednoj

takvoj zadržao sam se duže vrijeme u razgovoru s domaćinima. Spustio sam se u Pokharu i u moto-servisu kupio još 18 l benzina, tj. dopunio rezervoar motora i napunio kanistar. Kiša se ne da, slijedeći dan opet lije iz sve snage. Šesti sam dan u Pokhari. U međuvremenu sam produžio vizu, za 30 dana stoji 30 USD. Još 10 dao sam recepcionaru u mom pansionu za uslugu, tako da nisam morao nikamo ići niti čekati. Tako je to jednostavno u Nepal. Danas su moji prijatelji otišli. Ostao sam sâm u Pokhari. Još ne znam što ću, nisam našao nikakvu mogućnost za brod iz Indije. A iz Nepala mi se baš i ne ide, toliko me očarao. Osim toga, kiša nikako da stane. U centru sam naišao na Hearts & Tears Motorcycle club. Ušao sam u lokal, naručio čaj, nitko me nije niti primijetio, tako da se dalje nisam niti trudio. Kiša je oslabila, pa motorom lutam oko jezera. Preljepo je onako u oblacima i sumagluci. Ispred jed-

nog pansiona nailazim na camp-bus francuskih tablica! I ovdje, na obali jezera, bujice su učinile svoje, pa se nakon deset kilometara i prelaska preko nekoliko potoka vraćam, dalje je neprohodno za mene. Navečer standardno: večera, internet-caffe, pa Amsterdam-bar, tamo se društva uvijek nađe.

Sedmi dan u Pokhari. Borim se sam sa sobom. Preko Pakistana, tj. Baluchistana, ne usudim se vraćati sam. Ići ili ne ići, muči me danima. Onda sam ipak kupio kartu za avion. Stajalo je mnogo, mnogo novaca, za još jedno ovakvo putovanje. Toliko novaca, naravno, nisam imao, a agencija ne prima kartice. Spasio me Diners, na bankomatima mogu podići koliko god hoću. Naravno, to će trebati kod kuće vratiti. Kiša pada najjače do sada. Zadržavam se po restoranima i kafićima, druge nema. Osmi dan probudilo me sunce. Odmah na motor, a s glavne uli-

Pokhara - u restoranu

Sarangkot

Sarangkot - izrada sagova

Pokhara - tajlandska hrana

Pokhara, Amsterdam-Bar

Nepalske rupije, samo dio novaca za avion

Pokhara - Fewa Lake

Pokhara u kiši

ce, u pravcu sjevera, otvorio se pogled na bijele vrhove Annapurne, iza njih plavi se nebo. Fantastično! Najviši vrh je i najostriji i svaka čast alpinistima koji se tamo popnu. Otišao sam do jezera, sjeo u čamac, te su me odvezli do otočića. Annapurna s jezera izgleda još božanstvenije, bijeli vrhovi se zrcale u danas plavoj vodi. A i sve drugo izgleda drugačije, ta kombinacija bjeline, plavetnila i zelene vegetacije, taj pogled na Himalaju, to je to što sam kod kuće i zamišljao. Isplatio se čekati sedam dana da bih to doživio. Sutra ipak moram dalje, krajnje je vrijeme, pa današnji dan treba iskoristiti. Na otočiću je gužva, nedjelja je, brojni hodočasnici došli su posjetiti budističko svetište. Ja promatram iz daljine, nisam njihov i ne želim ih ometati, iako je strancima ulaz dozvoljen. Nisam primijetio niti jednog ne-budista, te s poštovanjem pratim njihove običaje. Prije ulaska u maleno svetište svi skidaju obuću

i s upaljenom svijećom ulaze unutra. Nakon što izađu, svetište obidu izvana, pritom svaki vjernik aktivira što više zvona koja vise okolo. Obilazim maleni otočić, a osim na vrhove Himalaje, pogled seže i na obližnje brdo, na kojem je također samostan, ali bi ga trebalo osvojiti planinarenjem, jer mojim motorom ne bih uspio stići gore. Živopisnim plavim čamcem vraćaju me natrag na obalu. Sjedam na Yamahu, probati ću se koliko je god moguće približiti Annapurni. Prolazim pored Sarangkota, prema Baglungu, udaljenom 70 kilometara. Annapurna je direktno ispred mene. Iako je zračnom linijom udaljena od Pokhara 35 km, čini se mnogo bliže. Prolazim tako pored više manastira, kroz odrone zemlje preko ceste, kroz sela, te je nakon tridesetak kilometara Annapurna nestala s vidika. Zaklonile su je manje planine. Cesta postaje sve zahtjevnije, vozim kroz bujice, kroz blatne odrone. Ponekad je teško pro-

ći, a sâm sam, ako padnem, tko će mi pomoći? Ali, idem do kraja, do Baglunga. U susret mi dolazi sve više autobusa prepunih putnika, a zauzeli su i krovove, vijore se crvene zastave. Opet maoisti, nedjelja je i idu nekamo na prosvjede. Gradić Naudanda je u oblacima, ali sam uskoro opet pod plavim nebom. Kao i dosad u Nepal, voda je svugdje. Pogotovo sada, nakon što je kišilo šest dana. Nasred ceste nailazim na kamen viši od mene, tko zna hoće li ga itko maknuti. Cijele obitelji su vani, pod vodopadima, na tuširanju. Ujedno se pere posuđe i rublje, koje se onda suši poslagano na travu. Jedva sam se dokopao Baglunga, zadnjih dvadesetak kilometara ceste je stvarno teško prohodno radi bujica i odrona. Ne znam kako sam se usudio to sam proći, ali uspjelo je. Baglung je tipičan nepalski grad, bez ikakvog turizma, u njemu nisam vidio niti jednog stranca. U prometu sudjeluju

samo biciklisti i pješaci. Nema hektike, ovdje se živi mirno. Čini mi se još mirnije nego drugdje u Nepal. Trgovina je dosta, a roba je uglavnom izložena vani, na policama ispred trgovine. Napravio sam 2-3 kruga po živopisnom gradu te krenuo natrag. Drugog puta za Pokharu nema. Na benzinskoj sam uspio uvjeriti prodavača da mi proda 5 litara benzina, iako je tvrdio da ga nema. Dobio sam ga po normalnoj cijeni. Drugih 5 litara htio sam mu platiti dvostrukom, ali nije se dao podmititi. U gradu Naya Pul probijao sam se kroz kolone autobusa punih maoista, ovdje imaju svoj skup. Mene opet nitko nije dirao. Navečer sam u moto-servisu u Pokhari dopunio zalihe goriva. Noćas mi se dogodio jedini nemili događaj za boravka u Nepal. Probudio sam se i ugledao ruku kroz rešetke prozora sobe. Instinktivno sam zaurloao, digao se napola i provjeravao da li sam sanjao. Preko mene bio je položen

Svetište na otočiću Fewa Lake

Prema Himalaji - Annapurni

Cesta Pekhara - Baglung

Cesta Pekhara - Baglung

Cesta Pekhara - Baglung

Baglung

Cesta Pekhara - Baglung

štap, kojeg sam onako u panici zgrabio. Na njegovom vrhu bila je udica, kojom je lopov htio upecati moje stvari. Udica mi se zabila u ruku u predjelu zgloba i pet minuta je nisam mogao izvaditi. Ovaj događaj nije mi pokvario cjelokupan pozitivan dojam o Nepalu.

Odlazim iz Pokhare. Do polaska aviona iz Kathmandua imam još 8 dana, ali 5 dana prije moram predati motor na aerodrom. Vozim cestom prema Kathmanduu. Iako je to cesta koja povezuje dva najveća grada države, i ovdje su odroni i bujice koje moram proći. Kod grada Muglinga prelazim preko rijeke Marsyandi, te skrećem s glavne ceste. Obalom rijeke vozim do Narayanghata, uglavnom u prvoj ili drugoj brzini, rijetko u trećoj. Rupe su tolike da sam bezbroj puta tresnuo auspuhom u tlo. Skrećem kod Tadi Bazaara na makadam prema Saurahi, u nacionalni park Chitwan.

Unajmljujem na tri noći bungalov u Chitwan Rest House. Ujutro rentam slona, i krećem vidjeti i ovaj nacionalni park. Opet smo prelazili kroz rijeke, a ovdje smo imali priliku vidjeti krokodila. A i nosoroga, potpuno izbliza. S tri slona vodiči su ga vješto opkolili i izmamili na čistinu, tako da nije mogao nikud, pa je mirno pasao. Sa slona smo ga mogli promatrati i fotografirati koliko god smo htjeli. Napuštamo nosoroga, te se vraćamo slonom u centar Sauraha. Pauza za ručak, pa motorom vozim do obale rijeke, gdje me čeka čamac, u koji ulazim s ostalim turistima. Duguljasti

je to čamac, prima oko desetoro ljudi, pogon je na vesla. Iz rijeke se lijepo vidi selo Sauraha. Suprotna obala je pusta, a dalje je džungla. Vožnja po rijeci Rapti trajala je pola sata. Iskrkali smo se i krenuli pješice. Na obali je naš vodič pokazivao krokodila, no ja ga nisam uspio vidjeti. Gazimo po blatu, tragovi su tu mnogih životinja koje ovdje dolaze na pojiilo, između ostalog i tragovi tigra. Zaboravio sam što treba učiniti ako se tigar pojavi - treba li stati kao ukopan ili početi bježati. Pitati ću ponovo dogodine. Gazimo kroz močvaru, kroz stada krava na rubu džungle. Stižemo do utočišta za

PRVI MOTO PORTAL U HRVATSKOJ - www.motori.hr

NAJVEĆI HRVATSKI MOTO PORTAL

- Testovi motocikala i skutera
- Savjeti
- Oprema
- Novosti iz Hrvatske i svijeta
- Hrvatski i svjetski motosport
- Skola vožnje
- Tehnika
- Povijest motociklizma

NAJVEĆI ON-LINE FOTO OGLASNIK

- Preko 2000 aktivnih oglasa
- NOVO - potrebna registracija

FORUM SA PREKO 7500 ČLANOVA

- Uskoro forum HR-Motosport

VELIKI ON-LINE IMENIK

- svakodnevna nadopuna
- jednostavan upis i popuna

VAŠE SVAKODNEVNE ON-LINE MOTO VIJESTI

Cesta Pekhara – Baglung

Sauraha - Chitwan National Park, moj pansion

Sauraha - Chitwan National Park

slonove. Plaćam ulazninu, pa najprije razgledavam maleni muzej u kojem je objašnjeno sve o tim životinjama i njihovoj povijesti u ovim krajevima. Ovdje živi oko pedesetak ovih debelokožaca. Uglavnom su to majke sa slonićima, a dva-tri mlada slonića lutaju izvan ograde, među posjetiteljima, pa se možete igrati s njima ili ih hraniti. Treba kupiti specijalne kekse za slonove. Pješice odlazimo do rijeke, a tu čekamo pirogu da nas prebaci na drugu obalu. Promatramo stada goveda koja sa svojim pastirima prelaze rijeku, a još jednom se otvorio pogled na snježne vrhove Annapurne. U pirogu nas se ukrcalo puno previše, pa je stalno prijetila opasnost od prevrtanja, a voda, koja je navirala preko ruba, močila nam je noge. Ipak se nismo prevrnuli, a na obali nas je čekala konjska rikša koja me odvezla do mojeg bungalova.

Sljedeće jutro lutam Yamahom cestama nacionalnog parka, pored slonova, rižinih polja i plave rijeke s panoramom Himalaje negdje u daljini... Obilazim sela, žito se suši na cesti, kućice su pokrivene slamom, ljudi su srdačni. Ovo je raj! U restoranu Sweet Memory ručam "chinese garlic chicken curry", čitam novine The Himalayan, a u 11 sati imam dogovoreno kupanje sa slonovima. Vozim opet do rijeke, skidam se u kupaće, penjem se na slona, silazimo u rijeku, slon me polijeva iz surle, baca me u vodu, kakav doživljaj!! To traje pola sata, a onda sjedam pored rijeke, naručujem piće, sunčam se... Na moje pitanje o opasnosti ovog pothvata rekli su mi da krokodila ovdje ima mnogo (pa iz čamca su mi pokazivali jednog), ali se oni boje slonova. Sve životinje se boje slonova.

Osim toga, zadnjih godina krokodili nisu pojeli niti jednog čovjeka, samo pet pasa. Utješno, nema što, pa neće onda baš mene! Kada su slonovi otišli, izašlo je i ono malo ljudi koji su bili u vodi. Lutam dalje mojom Yamahom okolnim selima, a onda je nastao problem, Yamaha je stala. Ostala je bez benzina, kojeg sam naručio kod mojih domaćina za popodne. Pola sata trebalo mi je pješice do mojeg bungalova po paklenoj vrućini, gdje me, srećom, već čekalo sedam litarskih boca žućkaste tekućine. Motor je bio na sigurnom, čuvala su ga razdragana djeca ispred svoje kolibe. Sišao sam ponovo do rijeke, predvečer je ovdje najljepše. Ribari, stoka, djeca koja se kupaju, piroge, sve to u ovom predivnom scenariju prirode. A onda zalazak sunca! Plamena kugla do pola prekrivena oblacima, koja se zrcali u

vodi rijeke. Sve to promatram kroz stabla palma banane, kroz njihove velike, duguljaste listove! Zatim večera u Jungle View restoranu: "Fish lemon sauce", tj. riba iz dotične rijeke u sosu od limuna. Bio je to zadnji pozdrav nacionalnom parku Chitwan, pa na spavanje u moju sobu koja se zove: Rhino 4.

Moji su mi domaćini teškom mukom pribavili 25 litara goriva, tri litre od toga u plastičnim bocama pričvrstio sam «španerima» uz prtljagu. Ovaj put platilo sam čak 210 rupija po litri. Odlazim teška srca. Na glavnoj cesti u Tadi Bazaaru nekakva je gužva. Okružen sam desetinama ljudi sa crvenim zastavicama u ruci. Kamo bih ja? U Kathmandu, na aerodrom! Pa zar ja ne znam da je radi maoističkih prosvjeda promet u cijelom Nepalu blokiran? Koliko dugo? 7 dana! Što je

promoto

RODNOVIĆA, Križevačka 6, 043/626-330
 BULIĆIĆ, Radičev trg 5, 043/243-954
 ŽIGONJ, Jablanska 82, 01/3816-842

VANDAL PATTERN GREY

VANDAL FLOWER

DEFENDER HAWAIIAN

DEFENDER RED

TREK DOG

EXTREME TOSELAND

EXTREME AMLETO

SPEC 1R BAUTISTA

SPEC 1R BELLAGIO

JETLIGHT COCCO FLOWER

JETLIGHT PINK

EXTREME BOOT

RACING BOOT

PRODAJNA MJESTA: • CRIKVENICA CVAJKO MOTORI 051/784 789 • KARLOVAC MOTO TRADE 047/654 588 • LABIN MOTO SHOP LAVADO 052/851 003 • RIJEKA MOTO ART 051/671 265; MALI MOTO 051/691 640 • GROBNIK MOTO SHOP 051/549 298 • LOVRAN MALI MOTO 051/293 826 • NOVA GRADIŠKA AUTO MOTO KUMIC 035/364 834 • OSIJEK ŠKARO MOTO 031/300 555 • VUKOVAR EMU RACE 032/423 322 • POREČ ESPO 052/452 784 • PUCLA HP MOTORI 052/383 505 • SESVETE BENCONY MOTO 01/2059 960 • SPLIT YAMAHA PRIBUDIĆ & BORČIĆ 021/534 145 • TROGIR MOTO GAMA 021/881 954 • SIBENIK/BRODARICA MOTO BEAN 022/351 940 • SIBENIK YAMAHA PRIBUDIĆ & BORČIĆ 022/340 202 • UMAG FINDI 052/721 328 • VARAŽDIN LOVAC 042/351 905 • VELIKA GORICA MOTORI GRIGIĆ 01/6221 678 • VINKOVCI BENDIX 032/306 480 • ČAKOVEC PRO-BIKE 040/337 066 • SISAK MOTO 13 091/164 1422 • KRIŽEVCI TIP TOP 048/712 108 • ZADAR MOTO SHOP LERGA 023/326 419 • ZAGREB MOTO BENCONI 01/2302 922; ELODA PLUS 01/3867 946; KAPTOL CARGO 01/3483 309 • AUTO MOTO SPORT 01/3772 920 • DUBROVNIK DANTE 020/438 540 • SICG EFELMOTORS 0038181/210 911; IN AUTO 00381/643 405 • BIRI TUZLA MOTO NAUTICA 0038735/248 800

Chitwan National Park

Chitwan National Park

Sauraha

Hetauda

Mahabharat Range

njima, ja moram dalje, ne dam se tako lako, protestiram. Nakon desetak minuta dolazi, pretpostavljam, glavni, a on me nakon žučne rasprave pušta. Glasno viče, a gomila ispred mene razmaknula se. Vozim praznom cestom. Niti jednog motornog vozila, samo pješaci i biciklisti. A takvih je mnogo, po cijeloj cesti su, znaju da prometa danas nema. Zbog toga ne mogu brzo voziti. Uskoro je cesta blokirana kamionima, traktorima. I izgorjeli autobusi su ovdje. I ove ovdje nagovaram da me puste. Dalje su barikade od stabala i kamenja. Neki me samo propuštaju bez pitanja, a pred neke samo da se ne bacim na koljena za prolaz. Nisu agresivni, opasnosti nema, samo ne

Prevoj Simbhanjyang

žele da im neki stranac pokvari ono što su dugo spremali. Tako sam došao do 80 kilometara udaljene Hetaude. A cesta me onda povela prema sjeveru, preko planina, prema glavnom nepalskom gradu. Uska je to cesta, preko planina Mahabharata, preko nekoliko prijevaja. Prometa nema, a odroni su radi kiše proteklih dana česti. Nema više niti ma-

ista, ovdje im se ne isplati blokirati promet, jer ga niti nema. Penjem se sve više, prolazim kroz zaboravljena brdska sela, dominiraju zelenilo i voda. I u ovim visinama rastu tropske biljke. Dostižem Suzuki 125 ccm koji ima dosta muke savladati ove strmine. A kako i ne bi, na njemu je par iz Kathandua, a djevojka je malo jače

građe! Zastajemo zajedno na mjestu s lijepim pogledom, pa nakratko razgovaramo. Dalje sam ih prestigao bezbroj puta, jer sam ja često zastajao radi fotografiranja, a oni bi prošli pored mene. Selo Lamidanda na visini je od 1402 m, a Aghor je visok već 2078 metara. Dostižem onaj par na malenom Suzukiju, a motor su gurnuli u rijeku te ga polijevaju vodom. Začudo ih pitam što rade, a oni kažu da se pregrijao, treba ga ohladiti. Simbhanjyang je najviša točka ove ceste sa visinom od 2488 metara. U Damanu me velika ploča upozorava da se odavde vidi Mount Everest, najviši vrh na svijetu. Nisam bio te sreće, sve je u oblacima. Možda dogodine! A sve to vozim u kratkim rukavima, toliko je toplo unatoč visini. U Damanu, na visini od 2322 metara, u lokalnom hotelu zastajem na ručku. Nemam izbora, nudi se samo nepalski. Cesta se lagano spušta u dolinu, a u Naubise stižem na glavnu cestu koja direktno

spaja Pokharu s Kathanduom. A ta je cesta lošija od ove planinske!

Sat kasnije sam u Kathandu, tražim dio grada koji se zove Thamel. U milijunskom gradu to i nije bilo teško naći, jer je Thamel rezerviran za strance, uglavnom za alpiniste i trekere. Našao sam agenciju koju sam trebao radi poslova oko transporta motora avionom, a pored nje je bio i hotel imena Eco 2000. 8 USD za noć skuplje je nego u Pokhari, a hotel je bio lošiji, no ne i previše loš. Gostoljubivost je i u ovom velikom gradu na prvom mjestu. Thamel je prepun hotela, restorana, suvenirnica i svega što je vezano uz turizam. Sve to se odigrava u uskim uličicama, u neviđenoj gužvi. I pješaci i vozila koriste cijelu širinu ulice, pa se trubi, truba je najvažnija stvar svakog vozila. Jače su nego kod nas, tko ima glasniju sirenu, taj ima prednost i brži je. Kako se vozi puževom brzinom, ja sam Yamahom izašao iz dvorišta

Kathmandu - Monkey Temple

Kathmandu - Monkey Temple

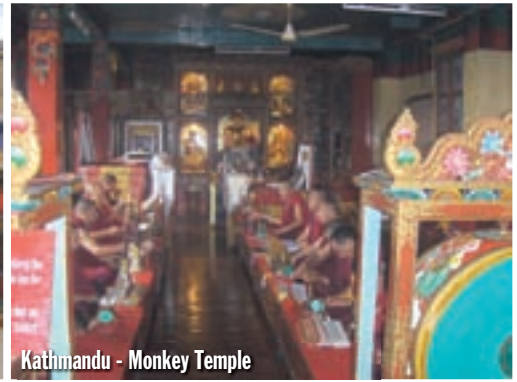
Kathmandu - Monkey Temple

Kathmandu - Monkey Temple

Kathmandu - Monkey Temple

Kathmandu - Monkey Temple

Kathmandu - Monkey Temple

Kathmandu - hindu svetište Pashupatinath (spaljuju mrtve)

Kathmandu - Monkey Temple

hotela bez kacige, jer sam vidio neke na motorima i gologlave. Odmah me za ruku zgrabio policajac i pokazivao prstom na moju glavu. Ja sam njemu pokazivao motoriste bez kacige, ali sam onda shvatio: bez kaciga su suvozači, a vozači ih svi imaju. Takav je zakon i toga se svi drže. Mlade, lijepe djevojke na mjestu suvozača ponosno pokazuju svoju dugu, crnu kosu i baš niti jednu nisam vidio u kacigi. Uvjerio sam policajca da me pusti natrag do hotela i nisam više napravio isti incident.

Obilazim Kathmandu. Swayambunath ili Monkey Tempel prvorzredna je atrakcija grada. Kompleks je to manastira i svetišta sa velikim statuama Bude. Dakle, to je budističko svetište. Sastoji se od donjeg i gornjeg dijela, do kojeg se može motorom. Kao što ime govori, sve je puno majmuna koji ne prezaju ni pred čime. Bio sam prisutan kada je prodavačici jedan ukrao komad nekakvog veli-

kog zelenog voća, prizor je zaista bio smiješan. Odozgo se pruža pogled na cijeli grad. Po cijelom kompleksu čuje se ugodna, umirujuća budistička muzika. Odmah sam kupio nekoliko CD-a, slušam ih kod kuće neprekidno u slobodno vrijeme već četiri mjeseca, a i sada, dok ovo pišem. Muzika je to za opuštanje i relaksaciju. Imao sam sreću da sam je mogao čuti i uživati. Uspio sam ući u samostan u trenutku kada su svećenici imali svoj obred i s onim dugim trubama (ne znam kako bi to drugačije nazvao) izveli nekoliko svojih brojeva. Publici je bilo dozvoljeno promatranje s pristojne udaljenosti.

Svugdje oko mene na užadi vise zastavice raznih boja, budistički simboli. Tako sam na tome svetom mjestu proveo sate i sate i nikako mi se nije išlo odavde. Ali, moram još mnogo toga vidjeti u ovome gradu, zanimljiva je bila i krava koja mirno spava na sredini vrlo prometne ulice! Otišao sam u

Motorbike rental servise, te unajmio za sutra Bajaj Pulsar 180 DTS-i, jer Yamaha mora na aerodrom. Cijena od 500 rupija po danu (42 kune) bila mi je smiješna. Ipak taj motor u Nepalju stoji 2.500 USD. Benzin, naravno, moram posebno platiti, i to 100 rupija po litri. Royal Enfield Bullet 350 stajao bi 2000 rupija dnevno. Nije problem u novcu, nego u kurlanju, ovdje su Bulleti bez elektropokretača. Vozim Yamahom uskim ulicama Kathmandua, ima tu dosta makadama, prašine i smeća, više nego drugdje u Nepalju. Ali su moji omiljeni restorani i kafići svi na čistom, uskoro su me u mnogima već poznavali, kao što su me poznavali i u Pokhari.

Sreo sam prijatelja Dalai Lame

Vozim Yamahu na aerodrom, suvozač mi je Ganesh iz agencije. Sanduk je već pripremljen, mjera je uzeta bez pleksija, kojeg trebam skinuti. Ali se pleksi ne da, vijci se vrte u gumenim maticama. U tom slučaju sanduk treba preraditi, a kako je sutra praznik, motor treba dovesti natrag prekосуtra. Blistam od sreće, preda mnom još su dva dana Yamahom

po Nepalju! U agenciji računamo koliko će koštati nadoplata zbog povećanja obujma sanduka. Kaže mi Ganesh, za 10 centimetara visine još 1.175 USD. Da li je on lud, ja sam mislio da će to stajati 30-40 USD-a! Javljam da ne diraju sanduk, iščupati ću pleksi. Imam kod kuće novi, stoji 500 kuna!

Kathmandu - Monkey Temple

Kathmandu

Kathmandu - hindu svetište Pashupatinath

Kathmandu - Pashupatinathi

Kathmandu - zračna luka

Panauti

Sutradan Yamahom krećem prema sjeveru, prema Himalaji. Kathmandu u međuvremenu poznam kao, recimo, Zagreb, nije mi problem naći potreban pravac. Stigao sam do Dhulikhela, do tibetanske (kineske) granice još je 80 kilometara. Dalje ne idem, kažu da je cesta samo za terenska vozila. I ovdje je vidikovac s pogledom na Mt.Everest, ali ni danas se ne vidi ništa. Skrećem na planinsku cestu prema istoku, fotografiram vrhove Mahabharate. Prilazi mi budist u crvenoj odori i pita me mogu li mu pomoći oko mobitela - ugasio mu se. Pita me i odakle sam. Iz Croatie, kažem. Zagreb, Split!, odgovara mi ushićeno. Pa on je prijatelj Dalai-Lame, tibetanskog duhovnog vođe, koji je pred Kinezima morao izbjeći iz Tibeta. Sa njim je prije nekoliko godina bio u našoj zemlji! Tibetanc

je i živi također u izbjeglištvu, u Indiji. Nisam mogao vjerovati da sam upoznao prijatelja Dalai-Lame, kojeg neobično cijenim. Ali, eto, dogodilo se i to.

Pri povratku uspio sam na benzinskoj kupiti benzin po redovnoj cijeni. To će do sutra za Yamahu biti dovoljno, a dio će ostati i za Pulsar. Hinduističko svetište Pashupatinath je sljedeća atrakcija grada. Pustili su me motorom u sam objekt, gdje sam odmah osjetio čudne mirise. Spaljuju tu mrtve na četiri velike lomače, a pepeo bacaju u rijeku koja protječe sredinom svetišta. Mnogo je ljudi koji to promatraju, a meni to nije ugodno gledati. Prelazim mostom preko rijeke, u rijeci se kupaju djeca, u onoj istoj vodi u koju bacaju pepeo mrtvacu. Sve vrví od majmuna, a tu su i sadui, sveti ljudi. Polugoli su,

obrasli i obojani raznim bojama. Fotografiranje nije besplatno, svatko hoće svoj dio. Stubama se uspinjem na uzvisinu, gore su svete krave između bezbroj kapelica na hindu-način. Tu je i manastir, ali i natpis: «Entrance for hindus only». Odozgo promatram, sve je to u nekakvom sivilu, i manastiri, i rijeka, pa onda onaj dim s lomača...

Vraćam se u Thamel. Pritom prolazim trgovom na kojem je zapaljena vatra, a govornik više iz sveg glasa. Opet nekakav politički prosvjed. A onda u internet-caffe, iz firme mi javljaju neka pogledam što piše u jučerašnjem Jutarnjem. Kliknem, pa ovi u Jutarnjem su zaista ljudi! Bili su kod moje majke, kazali joj da sam otet u Pakistanu, da otmičari traže otkupninu. Pišu da me policija ne pusti dalje jer je problem sa felgom

(ne piše kakav), da su mi uzeli motor i razne druge gluposti. Jedino je točno da su nas vodili pod oružanom pratnjom kroz Quettu i da je Helga imala problem s bojom kose u putovnici. A to sve bilo je prije 22 dana, a ja sam ovdje u Nepal u već zaboravio. Telefoniram kući, tražim majku da joj objasnim da je sa mnom sve u redu, bitno je da to čuje osobno od mene. Jedva da mi vjeruje, jedva sam je smirio. Što jedna neodgovorna novinarka sve može napraviti! Radilo se, naime, o novinarki, i to iz Varaždina. Pišem mailove, a netko me tapša po ramenu. Jesam li iz Hrvatske, pita me mladić. Vidio je vani parkiranu Yamahu i potražio me. Iz Rijeke je i imao je prije nekoliko godina isti takav motor. Nije mogao vjerovati da ga vidi ovdje, u Nepal u, i to s hrvatskom tablicom. Čeka djevojku, koja se sa kolegi-

MOTO-OPREMA AMD

Kolodvorska 13, 40000 ČAKOVEC
tel: 040 384 744 | fax: 040 384 745
gsm: 098 29 57 57 | info@moto-oprema-amd.hr

www.moto-oprema-amd.hr

CRO-MOTO.COM
INTERNET MOTO PORTAL

SVE O MOTOCIKLIMA I MOTO SPORTU NA JEDNOM MJESTU

SVAKI DAN PREGRŠT VIJESTI IZ MOTO SVIJETA

No.1 U MOTO SPORTU!

Kathmandu - Durbar Square

Kathmandu - Durbar Square

Kathmandu - dio grada Thamel

cama iz hrvatske ekspedicije treba sutradan spustiti sa vrha Cho Oyu, kojeg su neke od njih uspješno osvojile. Slavimo malo po Kathmanduu. Završili smo u nekom novootvorenom modernom kafiću.

Čupam pleksi sa Yamahe, biti će kasnije još za upotrebu. Drag mi je zbog svih onih naljepnica na njemu. Vadim benzin, ostavljam samo količinu dovoljnu do aerodroma, ostatak će ionako tamo izvaditi. Pulsar sam već podigao i momentalno imam dva motora. Predvodi me Ganesh na svojoj Hero-Hondi. Na aerodromu odvajam bateriju, Yamahu pakiraju u sanduk. Kofere sam skinuo da sve stane unutra. I nema više Yamahe, sve do Turske. Vraćamo se Ganeshovom Hondom, toliko je slaba da jedva krećemo. Izvlači maksimum iz nje, maksimum je 40 km/h. Počinje plju-

sak, zaustavljamo se. Meni se ne čeka, uzimam taksi. Do hotela kiša jenjava, a ja sam već na Pulsaru. Motorić je odličan, nemam nikakvih primjedbi. Obilazim Thamel, a o hrani neću više pisati. Sve je poznato od prije.

Novi je dan i novi cilj: Pulsarom prema Himalaji, do planinskog izlazišta Nagarkot. Ni po brdima nemam problema s motorićem, izvrsno vuče. Petbrzinski mjenjač ima kratki prijenos, prilagođen je ovdašnjim uvjetima. Jedino je povremeno znao zatajiti elektropokretač. Prvi put sam ga pogurao da upali, a onda sam shvatio da imam i kick-starter! Nagarkot je na visini od 1985 metara, tu je nekoliko hotela i restorana. U jednom sam ručao, pa natrag prema dolje. S Pulsarom sam po ovim cestama brži nego s Yamahom, jer bolje guta rupe. A potrošnja je ispod tri litre na sto.

Panauti je gradić na rijeci Rosi. U tijeku je žetva, pa je cijelim gradom prostrto žito za sušenje. Zlatna boja žita odlično pristaje uz šarene fasade kuća uz obale rijeke. Dojam upotpunjuju u šareno obučene žene koje u rijeci peru raznobojne tepihe. Plava boja rijeke i šume u daljini daju zadivljujući kolorit. Zanimljivo je i lokalno svetište, prema onome što sam vidio u Nepal do sada, mislim da je budističko. Predvečer sam u Kathmanduu, red je da posjetim i najpoznatiji trg države, Durbar Square. Veliki je to trg, a velike su i građevine na njemu. Kao da sam u Kini (a nisam daleko), ista je arhitektura, i teško je to opisati riječima, treba pregledati fotografije. Sve su to remek-djela budističke i hinduističke religije. Šeću tu ravnopravno i budistički svećenici i sveti hindu ljudi, sadui. Šeću i krave, kao i tisu-

će golubova! Parkirao sam Pulsar na trgu, između drugih motora i popeo se na jednu od takvih građevina, na čijem vrhu je kafić. Uz piće sam uživao u pogledu na trg, a i na cijeli Kathmandu. Lagana kišica tjera me natrag prema hotelu. Ubrzo je i prestala, pa sam Pulsarom mogao i dalje uživati u gužvi Thamela.

Ujutro tankam kod mog iznajmljivača motora, te krećem u Budhalikanthi, hindu-svetište sa «spavajućim Višnom», jednim od najvažnijih svetaca ove religije. Veliki kip Višne položen je u poveći bazen, a vjernici dolaze do njega i obasipaju ga cvijećem. Ja sam smio samo do ograde, odakle se ionako sve dobro vidi. Jedan student mi se ponudio za vodiča, te mi je pokazao i druge važne stvari. Odveo me do staje u kojoj živi sveta krava koja daje mlijeko za

PROMOCIJA

PEPE BASE 50
8.990,00 KN **Depe**

PROMOCIJA

PEPE 50 LX
9.990,00 KN **Depe Lx**

PROMOCIJA

49X
11.990,00 KN **Capito Love X**

Adrese prodajno-servisnih mjesta i detaljnije informacije o modelima i opremi potražite na www.benelli.com.hr

Cijene su informacione. PDV je uključeno. Kinway Motor d.o.o.

Začuvavamo prava iznajmljivača i vlasnika motora. Otkaz se smatra izdatim.

Kathmandu - Durbar Square

Kathmandu - Durbar Square

Budhanilkantha - manastir

Budhanilkantha - Sleeping Vishnu

Budhanilkantha - manastir

Bouddha

«spavajućeg Višnu». Zatim je sjeo iza mene na Pulsar, pa smo se makadamom popeli nekoliko kilometara uzbrdo, do zaista lijepog manastira na kojem prevladavaju plava, crvena i najviše zlatna boja. Očito je da sam sada kod budista, obzirom na svećenike u crvenim haljama. Unutrašnjost je ukrašena kipovima u zlatu. S terase se pružao pogled na Kathmandu-Valley. Studenta sam vratio u dolinu i jedva ga se riješio, on bi sa mnom ostao i danas i sutra, to bi ipak bilo previše za mene. Ja sam krenuo prema ulazu u Shivapuri National Park, platio ulaz te nastavio teškim makadamom uz brdo. No, taj se makadam nakon tri kilometra pretvorio u stazu u stijeni, pa niti laganim Pulsarom nisam imao šansu proći, morao sam se okrenuti. S priličnom dozom straha spustio sam se do ulaza.

Bouddha je ustvari predgrađe Kathmandua. Ovdje je jedna od najpoznatijih stupa Nepala. Stupa je

budističko svetište u obliku kupole s tornjem na vrhu. S tornja na vjernike gledaju dva oka, pa se stječe dojam da je stupa živa. Mnogo je ovdje naroda, mnogo i budističkih svećenika. Popeo sam se u restoran s pogledom na trg i uz jelo pratio zbivanja oko stupe. Zatim sam je pješice obišao dva puta, kao što to čine budisti prilikom svojih obreda. Zadržao sam se dugo, ovdje mi se jako, jako svidjelo. Posjetio sam i brdsko selo Sankhu, kojim caruju majmuni, a predugo bi trajalo kada bih sve to opisivao.

Grad Patan ili Lalitpur spojen je s Kathmanduom, dijeli ih rijeka Bagmati. Uz ostale znamenitosti, glavni trg i ovdje se zove Patan Durbar Square. Sličan je onome u glavnome gradu, ali se ipak razlikuje. Ovdje sam proveo ugodno popodne, ali nisam uspio sve obići. Večer sam proveo u KTM (kratica za Kathmandu) Pub&Caffe. Kosooki band prašio je dobar rock. Ujutro sam najprije na

Durbar Square u Kathmanduu, a nedugo zatim na istoimenom trgu u Patanu. Jedan i drugi vrijedni su divljenja. Kasnije obilazim planine južno od Patana, gradić Godawari te manastir u Dakshinkali-u, do kojeg sam stigao serpentinama Mahabharate. Natrag sam u Kathmanduu, ne mogu, a da još jednom ne obidem Swayambhunath, tj. Monkey-temple. Možda je to mjesto koje me se najviše dojmilo. Uživam ovdje kao i prije 6 dana, lutam pogledom po Kathmanduu, slušam glazbu, hranim majmune čipsom koji sam dobio uz pivo, kroz misli mi prolazi 20 dana provedenih u Nepal. Prošao sam dosada 54 zemlje, niti u jednoj mi nije bilo toliko lijepo kao ovdje. Slikam se s budističkim svećenicima, zadnji su mi to trenuci u ovoj fantastičnoj zemlji. Navečer vraćam Pulsar, sada sam pješak. Večeram u društvu Ganesha iz agencije, jednim od više prijatelja koje sam ovdje stekao.

Budim se u četiri ujutro, u pet trebam biti na aerodromu. Taksist u Suzukiću vozi me pustim gradom. Aerodrom je isto tako pust, pred zatvorenim vratima samo je neki poluhipi zadubljen u svoje knjige. S vremenom se skupilo ljudi za let prema Delhiu, a u 7 sati nas obavještavaju da se avionu Nepalaira pokvarila pumpa goriva te je let otkazan. Trpaju nas u autobuse i voze u superluksuzni Hotel del Annapurna na isto tako luksuzni doručak. Dobivamo novi raspored leta, popodne taksijem odlazim ponovo na aerodrom. Putnike raspoređuju u čekaonice prema letovima, ja strpljivo čekam, a let za Delhi nikako da najave. Pojavila su se dva službenika i pitala tko je ovdje Darko Labaš. Čekao sam u čekaonici za let u Daccu, Bangladesh. Strpali su me u krivu čekaonicu, iako nisu htjeli priznati. Ili sam ipak ja kriv, avionom nisam letio već niz godina? Uglavnom, avion je otišao bez mene, ali s mojom prtljaga-

Bouddha

Sankhu

Gokarna

Patan - Durbar Square

Patan - Durbar Square

Godawari

Kathmandu - pogled sa Monkey Temple

Patan - Durbar Square

gom. Pisali su zapisnike, trebalo je poništiti izlazni nepalski pečat, smijali su se, častili me čajem. Još jedna noć u hotelu Eco 2000, još jedan provod u Kathmanduu. Nisam bio ljut, naprotiv. Sutradan sam konačno odletio, oko deset navečer bio sam u Delhiu. Taksist me odveo u izvana lijep, a iznutra grozan hotel. 42 USD za noć u ovoj rupi, ali izbora nisam imao.

Ujutro sam imao let za Dubai. Na aerodromu Delhi zabranili su mi ulaz u avion sa 8 litara motornog ulja, kojeg sam imao u torbi. Morao sam ga ostaviti. Prizemljenje u Dubaiju bilo je više nego strašno, bar za mene, vijugali smo lijevo-desno po pisti. I to u avionu Emirates, jedne od najboljih svjetskih avio-kompanija! A sljedeći avion Emirates, koji me prizemljio u Istanbulu, sletio je toliko mirno da su svi putnici zapljeskali. U Istanbulu je kišilo, a ja sam s dvije teške torbe u rukama tražio taksi. Niti jedan me nije htio odvesti do Londra-campinga, gdje sam mislio uzeti bungalov. Bila im je to prekratka relacija, a nisam mogao ni prijeći pet kilometara pješice s torbama. Nakon sat vremena jedan mi se smilovao i odveo me tamo, ali moj Londra-camp, u kojem sam od 1985. godine bio bezbroj puta, više ne postoji! A još prošle godine spavao sam u njemu! Taksist me odveo u hotel Yenibosna u istoimenom dijelu grada. Više nego uredan hotel iznenadio me ugodno, a cijena je bila umjerena u inače skupoj Turskoj. Dva dana lutao sam Istanbulom autobusom, podzemnom

željeznicom, brodom, tramvajem i pješice; posjetio sam sva znana i draga mi mjesta, a Yamaha u obećanom roku nije stigla. Avion kasni iz Pakistana, gdje je momentalno; stići će za dva dana. I zaista je stigla, a trebao je cijeli dan da je izvučem s aerodroma. Okrenuo sam bezbroj ureda, platio im oko 200 eura, te podigao predvečer motor bez benzina i s praznim gumama (ispustili smo ih u Nepal da uštedimo na visini sanduka). U skladištu nisu imali kompresora niti goriva. Izgurali smo motor na ulicu, a oni su zatvorili skladište, radno vrijeme je završilo. Moja prtljaga bila je pored motora. Očajan nisam znao što raditi. Smilovao mi se jedan zaposleni, pa smo motor odgurali do kilometar udaljenog vulkanizera. Skoro sam ispustio dušu, možete zamisliti kako je gurati motor s praznim gumama! Sreća da smo ulovili radnika koji je upravo zatvarao. Upalili smo motor na guranje (akumulator se ispraznio), a ja sam molio boga da izdrži do kilometar udaljene benzinske, valjda će biti toliko goriva u karburatorima. Izdržao je. A onda sam se izgubio u Istanbulu, nakon što sam krenuo s benzinske. A sve moje stvari, a i kaciga, bile su vani, na ulici. Gologlav sam se probijao kroz istanbulski promet, te nakon skoro jednog sata uspio naći skladište. Našao sam i sve moje stvari, nitko ih nije niti taknuo!

Odahnuo sam, spakirao se i onako znojno otišao u centar, kod Plave džamije, u meksičanski resto-

ran. Trebalo mi je nešto dobro da se smirim. Sutradan sam obalom Mramornog mora odjurio u Grčku. Preko Alexandroupolisa i Xanthia stigao sam u Keramoti, pa se trajektom prebacio na otok Thasos. Bilo je hladno, nije bilo ugodno spavati u šatoru. Napravio sam krug oko dragog mi otoka, pa dobar grčki ručak, te sam se vratio natrag na kopno. I danju je bilo hladno. Iako je kraj listopada, nisam mogao vjerovati da u Grčkoj mogu biti tako niske temperature. Kroz Kavalu i Asprovalu odveo sam na poluotok Halkidika, u gradić Ouranoupolis. Ujutro opet na trajekt, pa na otočić Amoliani, te se vratio isti dan natrag na kopno. Obišao sam dobar dio Halkidike, ručao u Sartiu na Sithoniji, srednjem prstu ovog poluotoka. Navečer sam stigao u Makedoniju, na granici me pričekao prijatelj Lazar. U Gevgeliji smo proslavili ponovni susret bogatom trpezom makedonskih specijaliteta. Kod Lazara sam prespavao, te montirao pleksi na motor. Ujutro me na svojoj Yamahi FJ 1200 ispratio iz svog Stojakova. Navečer sam stigao u Novi Sad, te uzeo sobu. Trebalo se ugrijati, cijeli dan je bilo itekako hladno. Zadnji dan puta sam kod Iloka po kiši ušao u Hrvatsku. U Osijeku sam navratio kod bikera Željka, a popodne sam slavio povratak sa prijateljima iz moga kluba, u Velikom Bukovcu. 13.565 km motorom je iza mene, od toga Yamahom 13.192, ostalo Bajaj

Pulsarom. Nisam ostvario u cijelosti ono što sam zamislio, probati ću slijedeće godine. To ne znači da sam razočaran, naprotiv. Čitajući reportažu, sigurno ste shvatili zašto.

Gume sam dopremio kući nove, osim pokvarenog brzinomjera, nikakve kvarove nisam imao. Vratio sam se sa samo jednim cijelim žmigavcem. A ja sam živ i zdrav, spreman za nove avanture! ■

Patan - Durbar Square

Kathmandu - Monkey Temple